

Τὴν ἀνοιξὴ ἡ φρούσις-ξαναζώνταν εἰσι, καὶ ἡ καρδιὴς χτυποῦν γλυκά... 'Υπάρχουν ὅμως καὶ μερικὲς καρδιὲς ποὺ εἶναι ἀποφύονται περισσότερο. Ἐνε ἡ ἔρημις καρδιὴς, ἡ καρδιὴς ἡ βασανισμένης, ποὺ ἐνὸ γύρω τους δια ξαναφθίζου, αὐτὲς ποιοῦν... ποιοῦν. Τὰ τραγῳδία τῶν πουλιῶν, τῶν λουλουδιῶν, τ' ἀφώματα ἀντὶ νὰ βαλαμῶνουν τὸν πόνο τῶν ἔρημων αὐτῶν καρδιῶν, ἀπαντῶντες τὸν μεγαλῶνον, τὸν κάνουν πῶ δυνατό. Ἡ ἀνανησιεῖς ξαναζωνοῦν τὴν ἀνοιξὴ σὰν μαῦρα χελιδνία, γιὰ μερικὲς ψυχῆς. Ὅταν δια γύρω τους ξαναζοῦν στὸ χρυσαγάλανο φῶς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ ψυχῆς αὐτῆς ποδοῦν νὰ ξαναζήσουν στὰ περασμένα...

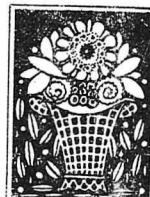
ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE MARGARITAS KOMER

ἄλλη περιπέτεια στὴ ζωὴ της.

**...ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ
ΛΕΥΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ...**

Ἡ Ἀλεωνὴ Ζοντελέν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς ἔρημις αὐτῆς ψυχῆς, ποὺ δὲν ζοῦν παρὰ μόνο στὰ περασμένα, καὶ καθε φορὰ ποὺ ἔρχεται ἡ ἀνοιξὴ, τὴς βρῖσκει πῶ νοσταλγικῆς καὶ πῶ κουρασμένης. Ἡ Ἀλεωνὴ, ἀπὸ πολὺ νῆα εἶχε μετετρέψῃ. Ἦταν κόρη δικαστοῦ καὶ δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἀσημαντὴ προπολεμικὴ συντάξι. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν χαιδεμένη οὐτε στὸ σχολεῖο δὲν ἔβλεψαν νὰ τὴν στείλουν αὐ γονεῖς της. Σπούδασε στὸ σπίτι, καὶ ἔτσι δὲν εἶχε τὴν διδασκαλίαν, γιὰ νὰ μερῶσιν νὰ βροῦ μιὰ δουλιὰ ἐκωνοτουτικῆ.

εἰμένης, ὅσο ἦταν ἀσκήσιμὴ καὶ ἀσποχὴ γιὰ τὴν Ἀλεωνὴ. Ὁ Μαυρίκιος ἔγινε ἀγὰ-ἀγὰ κομματιῶν μέλος τῆς κοινωνίας. Παντρεύτηκε, ὅπως τοῦ ἔβλεπε. Ἦπερ μιὰ γυναῖκα μὲ μεγάλη πρόφα. Κατοικοῦσε σὲ μέγαρο... Ἐλεγε παιδιὰ... Ἦταν εὐτυχισμένος... Αὐτὰ μάθανε γι' αὐτὸν ἡ Ἀλεωνὴ. Ἄν τὸν ἔβλεπε ὅμως τὸν Μαυρίκιος, δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζε. Ἐλεγε παζίνει ὑπερβολικά καὶ εἶχε μιὰ φιλὰρα γυαλιστερῆ, ὅπως ὅλοι σκεδῶν οἱ ἐπίσημοι κίτρινοι. Τὰ ὠραῖα του μαλλιά εἶχαν πέσει πρὸ πολλοῦ. Ἐλεγε καταντῆσαι ἀφροδιτοῦ ἀπὸ τὸ πολὺ φαί... Καὶ τὰ πλοῦτη, βλέπετε, ἔχουν κακὲς συνειδήσεις κατώτερ... Αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ ἤξερε ἡ Ἀλεωνὴ. Τὸν φανταζόταν πάντα νεὸ καὶ ὠραῖο τὸν ἀγαπημένο της. Τὸν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της, πάντα χαιρομένου, πάντα λυγροφρόμοιο καὶ σβέλτο. Θυμάται πάντα τὸ γλυκὸ τὸν χαμόγελο της, τὸν φλογερό τὸν ματιά... Καὶ τὸ τελευταῖο τὸν φιλίμια τῆς καιε ἀόμοια τὰ ζεῖμα... Κι' ἄς πέρασαν ἀπὸ τότε δεκατέσσαρα χρόνια... Δεκατέσσαρες ἀνοιξῆς!...

— «Πῶς ζῆ;» ἀναρωτιόντουσαν τὰ λίγα πρόσωπα πῶ τὴν γνώριζαν.

— «Πῶς ζῆ;»... Οἱ ἀνθρώποι πῶ ἔχουν ὅτι τοὺς χροιάζεται, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πῶς ζοῦν οἱ ἄλλοι, αὐτοὶ πῶ δὲν ἔχουν σχεδὸν τίποτε... Ἄχ, ἔσσις πῶ τοῦτε περισσότερο καὶ ἀπὸ ὅσο πενιτὲς ζάποτες, ἔσσις πῶ ἀδηγοῦνται περὶ ἀπὸ τὸν κόπο σπαρχνετε πέρα τὸ φαί σας, πρῆτι νὰ ξέρετε ὅτι ἰπάρχουν ἄπο στὸν κόσμο πῶ κατορθώνουν νὰ «ζοῦν», τρώγοντας μιὰ φορὰ μόνο τὴν ἡμέρα, τὴς ἴδιες πάντα μετρημένες μπουτιεῖς, καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ διαρκῆσι χρόνια δολοκλήρα, δολοκλήρη μιὰ ζωὴ!...

Ἔτσι καὶ τότε ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλάξιος σὺν καὶ τῶρα. Ἔτσι γλυκὰ ἀνοῦσε τ' ἀγέρι... Βράδν ἀνοιξιατικὸν σὺν καὶ τότε. Ἄραγε νὰ εἶνε πάντα ἀνθησιμὴ ἡ φραγι, πῶ χροιάς τοὺς διὰ κηροῦ; Ἄραγε τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ν' ἀνθίζου πάλι ἐκεῖ καθε χρόνο; Ποιὸς ξέρει!... «Ὅσο εἶχε ἄσπρα τριαντάφυλλα στὸν κόσμο θὰ σ' ἀγαπῶ!» τῆς εἶχε πεῖ. Τὴ ψέμμα!... Μήπως λοιπὸν χαιθῆσαν περὶ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ἀπὸ τὸν κόσμο;...

Στολίζον πάντα μὲ λευκὰ τριαντάφυλλα γιὰ νὰ τὸν θυμάται πάντα...

Ἔτσι ζοῦσε καὶ ἡ φτωχὴ Ἀλεωνὴ! Τὸ νῆο τῆς κορμὴ δὲν εἶχε τὴν τροφὴ ποὺ τοὺς χρειαζόταν γιὰ νὰ εἶνε ἀκμαία καὶ γερὰ, ἡ καρδιὰ της δὲν εἶχε τὴν στοργὴ ποὺ διψοῦσε. Καὶ ὅμως ζοῦσε... Γιατί, ὡ ἔσσις καρδιὲς χορτασμένης ἀπὸ ἀγάπην, πρῆτι νὰ ξέρετε ὅτι ἰπάρχουν καρδιὲς ποὺ δὲν ἔχουν οὐτε μιὰ σταγόνα στοργῆς καὶ χαρῆς γιὰ νὰ ξεγελάσουν λίγο τὴν διὰ τους. Καὶ ὅμως «ζοῦν»...

Καθε ἀνοιξὴ ἡ Ἀλεωνὴ ἦταν νῆα ἀόμοια καὶ ἀρετὰ ὁμοιωρη, ὅσπε τὴς τὸ νῆα σγυρὰ στὸν δρόμο. Μὰ δὲν ἦτανε κατωμένη γι' ἀγάπης τοῦ δρόμο.

Ὅταν ἦτανε δεκαεξὴ χρόνον ἀγαποῦσε... Ἀπὸ τότε ὅμως εἶχαν περάσει δέκα τέσσερες ἀνοιξῆς. Κι' ἄλλοπονο, καμμὰ δὲν ἦταν σὺν τὴν ἀνοιξὴ ἐκεῖνη!... Ὅλες ἡ ἄλλες ἀνοιξῆς ποὺ ἦρθαν κατόπιν, δὲν ἦρθαν παρὰ γιὰ νὰ θυμῶσιν στὴν Ἀλεωνὴ, τὴν ἀνοιξὴ ἐκεῖνη. Ὅσα τριαντάφυλλα ἀνθῆσαν ἀπὸ τότε, δὲν ἀνθῆσαν παρὰ γιὰ νὰ ξαναφῶσιν στὴν πικραμένη τῆς ψυχῆ τὸ γλυκὸ μῦρο τῶν ὀδῶν τῆς ἀνοιξῆς ἐκεῖνης!...

Ὁ νεὸς ποῦχε ἀγαπήσει πρὸ δεκατέσσαρον ἀνοιξῶν ἡ Ἀλεωνὴ λεγόμενος Μαυρίκιος Κορτοῦ. Πῆγαγε καθε χρόνο τὴν ἀνοιξὴ, γιὰ νὰ περῶσι τὴς διακοπῆς στὸ ἔξοχικό σπιτι τῆς θείας του ποὺ ἦταν σὺν τὸ σπιτι τῆς Ἀλεωνῆς. Οἱ κηροῦ τὸν χοριάζοντουσαν ἀπὸ ἕνα ἀνθισμένο φράγχι. Ἐπάνω ἀπὸ τὸν φράγχι αὐτὸν ὄσωνε τὰ χέμα, καὶ ἀνταλλάξανε τοὺς πρώτους ὄρους, ἐπάνω ἀπὸ τὸν φράγχι αὐτὸν ἀνταλλάξανε τὰ πρῶτα φιλίμια τὸν, ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Ἀλεωνὴ. Καὶ γύρω τους μοσχοβολοῦσαν, μοσχοβολοῦσαν γλυκά, ἱ-πέροχα τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα...

Μὰ νὰ, καθὼς πηγαίνει μόνη ἡ Ἀλεωνὴ, μεσ' στὸ ἀνοιξιατικὸ βράδν, βλέπει μιὰ γυναῖκα φοροτιμῆ ἄσπρα ῥοδά. Ἡ Ἀλεωνὴ πηγαίνει κοντὰ τῆς σὰν μαγνητισμένη ἀπὸ τὰ λευκὰ λουλουδιὰ. — Ὅσο τὰ δίνεις τὰ τριαντάφυλλα; ρωτᾷ τὴν ἀνθοπωλιδα. — Ἐνα φράγχο τὸ ἕνα, ἀπαντῆσι ἐκεῖνη. Καὶ ρωτᾷτε ἀμέσως; Νά, πάρτε τέσσερα, γιὰ σὰς θὰ τ' ἀρήσω τοῖα φράγχα καὶ πενήντα λεπτά. Ἡ Ἀλεωνὴ διαστᾷει...

Τοῖα φράγχα καὶ πενήντα λεπτά! Μὰ τῶσα ἀκριβὸς ἔχει γιὰ νὰ δευτησῇ. Τὸ μεσημέρι δὲν ἔφαγε... Θυμάται ὅμως ἄσπρα, ὅτι περισσότερες λίγο ψομὶ ἀπὸ χρές, καὶ ὅτι πᾶρα καὶ ἕνα μίλο τὸν πτωλῆσι. Εἶνε ἀρετὰ αὐτὰ... Δίνει λοιπὸν τὰ τριμῶσιν φράγχα τῆς καὶ παίρνει τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα. Μὰ δὲν τὰ πῆρε γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ φτωχὸ τῆς κωμαράκι. Ὅχι... Πρῶτῃ φορὰ, καὶ πρῶτῃ φορὰ σὺν ζωὴ της, τοῖμὰ νὰ δευτησῇ τὰ βήματά της πρὸς τὸ σπιτι τοῦ Μαυρίκιου. Δὲν τοῖμὰ ὅμως καὶ νὰ χτυπῆ τὴν πότα. Στέκεται λίγο μακρότερα. Φιλεῖ τὰ τριαντάφυλλα, καὶ περῶναι. Ἐνα παιδι περῶν... Τὸ φωνάζει... Ἐχει ἀκόμα πενήντα λεπτά σὺν τῶντα της. Βγάζει ἕνα κομματιὸν χαρτὶ καὶ ἕνα μολύβι. Γράφει σφιχτότερα τὸ χαρτὶ ἐπάνω στὴν τῶντα:

«Στὸν κύριο Μαυρίκιος Κορτοῦ.
Ἐγάρχουν ἀκόμα ἄσπρα τριαντάφυλλα στὸν κόσμο».

Τὸ γλυκὸ τὸ φτωχὸ τῆς μπουκέτο μὲ τὸ χαρτὶ, καὶ τὸ δίνει σὺν παιδι μαζὺ μὲ τὰ πενήντα λεπτά.

— Πῆγαίνε τα, τοῦ ἔλεγε, αὐτὰ τὰ ἀνθη, ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ σπιτι. Τὸ παιδι τρέχει σὺν ἀστρατῆ. Χτυπᾷ τὴν πότα, ἀνοῖγουν καὶ παίρνουν τὸ μπουκέτο. Ἡ Ἀλεωνὴ νοιώθει τὴν καρδιὰ της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ, δυνατὰ. Εἶνε εὐτυχισμένη. Ὅτι τὴν θυμηθῆ ἔστω καὶ γι' ἀλίγες στιγμῆς ὁ Μαυρίκιος. Ὅτι θυμηθῆ τὴν ἀγάπην τους καὶ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ἐκεῖνης τῆς ἀνοιξῆς... Ὡ, καὶ, ἡ Ἀλεωνὴ εἶνε εὐτυχισμένη. Τὸ βράδν δὲν θᾶχη νὰ φάη παρὰ μόνο λίγο ψομὶ καὶ τὸ μίλο, καὶ ἡ καρδιὰ της θὰ εἶνε γεμάτῃ χαρᾶ.

Ἔνδοφ ἔρχεται ἡ ἀνοιξὴ στὴ γῆ, καὶ ἔνδοφ ὑπάρχουν ἄσπρα τριαντάφυλλα στὸν κόσμο, θὰ σ' ἀγαπῶ!... Ἔτσι τῆς ἔλεγε. Μὰ στὸ μεταξὺ ἡ δυστυχία μπῆκε στὸ σπιτι τῆς Ἀλεωνῆς, οἱ γονεῖς τῆς πέθαναν, ἔμεινε ἔρημη. Ἀναγκάστηκε νὰ πωλήσῃ γιὰ ἕνα κομματιὸν ψομὶ τὸ ἔξοχικό σπιτάκι της. Κι' ἡ θεία τοῦ Μαυρίκιου κατῶρθωσε ἀγὰ-ἀγὰ ν' ἀπομακρῶνῃ τὸν ἀνεμῖο τῆς ἀπὸ τὴν φτωχὴ ὀρφανῆ... Ὅτι ἔπρεπε νὰ πᾶρη μιὰ κόρη μὲ προίκα ὁ Μαυρίκιος, σκεφτόταν ἡ θεία της, καὶ ὄχι μιὰ φτωχὴ καὶ ἔξερομένη σὺν τῆς Ἀλεωνῆ.

Ἡ δυστυχισμένη κόρη ὑποτάχτηκε στὴν Μοῖρα της. Μὰ ἡ πρῶτῃ τῆς αὐτῆ ἀγάπη, ἦταν καὶ ἡ τελευταία της. Δειλὴ, ἔρημη, καὶ ἀμύπητη, δὲν εἶχε καμμὰ

Ὁ ὑπερῆτης πῆγε στὸ γοαρεῖο τοῦ Μαυρίκιου τὸ φτωχικό μπουκέτο τῆς Ἀλεωνῆς. Ὁ Μαυρίκιος τὸ παίρνει, ξεδιπλώνει τὸ χαρτὶ καὶ διαβάζει τὰ γραμμένα λόγια. Ἐχει πιεῖ πολλὰ σαμπάνια σήμερα, εἶνε ζαλισμένος... Καὶ τὸ κινῆρι πῶ ἔφαγε κατὰ κόρον τοὺς κᾶβητα ἀκόμα στὸ στομάχι... — «Περίεργο, λέει κωτᾶζοντας τὸ σμειωμῖο, τὸ γράμμι δὲν μοῦ θυμῆσι ἀπολύτως τίποτε... Ὦθαν ἀσφαλῶς φάρασα κάποιον φίλον μου...»

Καὶ πετᾷ ἀδιάφορα καὶ τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα καὶ τὸ σμειωμῖο τοῦ κα-λάθι...

